

Mine Damer og Herrer.

Den norske Nobelkomiteen avgjør selv - uavhengig i den fulleste og mest absolutte betydning av ordet - hvem den vil tildele Nobel's fredspris.

Når avgjørelsen nå er tatt, kan jeg si at Den norske regjering deler gleden over komiteens valg.

Vi gleder oss over at det ble Albert Schweitzer, den store humanisten som fikk prisen for 1952, og George Marshall, den store organisator av hjelpen til Europa i etterkrigsårene, som fikk prisen for 1953.

Det er noe dramatisk, men samtidig symbolsk ved det som er skjedd. George Marshall var leder for den felles allierte krigsinnsats med den oppgave å gjenopprette freden i verden. Da denne oppgaven var løst gikk George Marshall løs på en like viktig oppgave: Å opprettholde den fred som var skapt.

I det utsultede og bombeherjede Europa lå det en fare for nye forviklinger. Marshall så dette klart og på det amerikanske folks vegne tilbød han hjelp til gjenoppbyggingen. Dessverre ble ikke den utstrakte hånden akseptert av alle som den var rettet ut til. Men likevel fikk Marshall-hjelpen et slikt omfang at millioner av mennesker kan takke ham for fred og frihet.

Å legge grunnlaget for en varig fred er vanskeligere enn vi trodde i 1945. Det finnes ingen snarveg til målet. Oppgaven må angripes fra mange kanter. Det er derfor karakteristisk at fredsprisen i dag er tildelt to så forskjellige mennesker som Marshall og Schweitzer, og som tilsynelatende har utført sitt livsverk på helt forskjellige områder. Ser man nærmere etter vil man finne at grunntanken i deres verk har vært den samme: Respekten for mennesket og livet.

La meg til slutt legge til: Det som for et lite land som Norge betyr så overordentlig meget i denne forbindelse er at Marshall-hjelpen bygget på det prinsipp som for alle de små nasjoner teller så sterkt - solidaritet og samarbeid mellom nasjonene. Det ligger i dette et håp om at vi også i fremtiden skal kunne bevare freden i verden hvis vi bygger på dette prinsipp. Men det forutsetter at vi alle - hver på vår plass i det enkelte land - føler det som den høyeste forpliktelse å gå inn for solidaritet og samarbeid mellom nasjonene. Ikke bare i ord, men i handling. La oss ikke glemme det neste gang fristelsen til å være seg selv nom melder seg. I det lange løp kan vi bare håpe på fred og frihet i verden gjennom stadig bedre utbygd økonomisk og politisk samarbeid. Vi må hver på vår kant føre Marshall's store tanke videre. Og til slutt: Takk for maten.